Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
HENRIKA SAUGMANDSGAARDA ØEJA,
predstavljeni 21. decembra 2016[1]

Zadeva C-696/15 P

Češka republika
proti

Evropski komisiji

„Pritožba – Promet – Direktiva 2010/40/EU – Uvajanje inteligentnih prometnih sistemov v cestnem prometu – Prenos pristojnosti na Evropsko komisijo – Delegirana uredba (EU) št. 885/2013 – Zagotavljanje storitev obveščanja glede varnih in varovanih parkirišč za tovornjake in komercialna vozila – Delegirana uredba (EU) št. 886/2013 – Podatki in postopki za brezplačno zagotavljanje osnovnih splošnih informacij uporabnikom v zvezi z varnostjo v cestnem prometu – Domnevna prekoračitev meja prenesene pristojnosti s strani Komisije“

I – Uvod

1. Češka republika s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 8. oktobra 2015, Češka republika/Komisija[2], s katero je to zavrnilo njeni tožbi, s katerima je predlagala razglasitev ničnosti delegiranih uredb (EU) št. 885/2013[3] in (EU) št. 886/2013[4], ki ju je sprejela Evropska komisija (v nadaljevanju skupaj: sporni uredbi) kot dopolnitev Direktive 2010/40/EU[5] o inteligentnih prometnih sistemih (v nadaljevanju: ITS) v cestnem prometu.

2. Sodišču predlagam, naj to pritožbo iz spodaj navedenih razlogov zavrne.

1 Jezik izvirnika: francoščina.

2 T-659/13 in T-660/13, neobjavljena, v nadaljevanju: izpodbijana sodba, EU:T:2015:771.

3 Uredba Komisije z dne 15. maja 2013 o dopolnitvi Direktive 2010/40 (Direktive ITS) v zvezi z zahtevami za zagotavljanje storitev obveščanja glede varnih in varovanih parkirišč za tovornjake in komercialna vozila (UL 2013, L 247, str. 1).

4 Uredba Komisije z dne 15. maja 2013 o dopolnitvi Direktive 2010/40 v zvezi s podatki in postopki za, po možnosti, brezplačno zagotavljanje osnovnih splošnih informacij uporabnikom v zvezi z varnostjo v cestnem prometu (UL 2013, L 247, str. 6).

5 Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. julija 2010 o okviru za uvajanje inteligentnih prometnih sistemov v cestnem prometu in za vmesnike do drugih vrst prevoza (UL 2010, L 207, str. 1).

II – Pravni okvir

A – Direktiva 2010/40

3. V uvodnih izjavah 3, 7 in 18 Direktive 2010/40 je navedeno:

„(3) [ITS] so napredne aplikacije, ki so – čeprav ne predstavljajo inteligence kot take – namenjene zagotavljanju inovativnih storitev na področju različnih vrst prevoza in upravljanja prometa, omogočanju boljše obveščenosti različnim uporabnikom ter varnejšo, bolj usklajeno in ‚pametnejšo' uporabo prometnih omrežij.

(7) Zaradi zagotavljanja usklajenega in učinkovitega uvajanja ITS v celotni Uniji bi bilo treba uvesti specifikacije, vključno in kjer je potrebno pa tudi standarde za določitev dodatnih podrobnih določb in postopkov. Komisija bi morala pred sprejetjem kakršnih koli specifikacij najprej preučiti njihovo skladnost z določenimi načeli, opredeljenimi v Prilogi II. Prednost bi bilo treba dati na prvi stopnji štirim glavnim področjem razvoja in uvajanja ITS […]

(18) Glavne zainteresirane strani, kot so ponudniki storitev ITS, združenja uporabnikov ITS, prevozniki in upravljavci objektov, predstavniki proizvodnega sektorja, socialni partnerji, strokovna združenja in lokalni organi, bi morali imeti možnost, da Komisiji svetujejo o komercialnih in tehničnih vidikih uvajanja ITS v Uniji. Komisija bi zato morala ustanoviti svetovalno skupino za ITS ter s tem poskrbeti za tesno sodelovanje z zainteresiranimi stranmi in državami članicami […]"

4. Člen 4, točki 1 in 17, Direktive 2010/40 določa naslednje opredelitve:

„1. [ITS] pomeni sisteme, v katerih se uporabljajo informacijske in komunikacijske tehnologije na področju cestnega prometa, vključno z infrastrukturo, vozili in uporabniki, ter upravljanja omrežja in upravljanja mobilnosti, kot tudi za vmesnike z drugimi vrstami prevoza;

17. ‚specifikacija' pomeni zavezujoč ukrep, ki vsebuje določbe o zahtevah, postopkih ali kakršnih koli drugih relevantnih pravilih."

5. Člen 5 te direktive, naslovljen „Uvajanje ITS", določa:

„1. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se pri uvajanju aplikacij in storitev ITS v skladu z načeli iz Priloge II uporabijo specifikacije, ki jih sprejme Komisija v skladu s členom 6. To ne posega v pravico posamezne države članice, da sama odloči o uvajanju takšnih aplikacij in storitev na svojem ozemlju. Ta pravica ne posega v noben zakonodajni akt, sprejet v skladu z drugim pododstavkom člena 6(2).

[…]"

6. Člen 6 Direktive 2010/40, naslovljen „Specifikacije", določa:

„1. Komisija najprej sprejme specifikacije, potrebne za zagotovitev združljivosti, medobratovalnosti in kontinuitete pri uvajanju in operativni uporabi ITS za prednostne ukrepe.

2. Komisija poskuša sprejeti specifikacije za en ali več prednostnih ukrepov do 27. februarja 2013.

Najpozneje 12 mesecev po sprejetju potrebnih specifikacij za prednostni ukrep Komisija po tem, ko opravi oceno učinka, vključno z analizo stroškov in koristi, Evropskemu parlamentu in Svetu v skladu s členom 294 [PDEU] po potrebi predstavi predlog za uvedbo navedenega prednostnega ukrepa.

3. Po sprejetju potrebnih specifikacij za prednostne ukrepe Komisija sprejme specifikacije za zagotovitev združljivosti, medobratovalnosti in kontinuitete pri uvajanju in operativni uporabi ITS za druge ukrepe na prednostnih področjih.

4. Po potrebi in glede na področje, na katero se nanaša specifikacija, lahko specifikacija vključuje naslednje vrste določb:

(a) funkcionalne določbe, ki opisujejo vloge različnih zainteresiranih strani in pretok informacij med njimi;

(b) tehnične določbe, ki zagotavljajo tehnična sredstva za izpolnitev funkcionalnih določb;

(c) organizacijske določbe, ki opisujejo postopkovne obveznosti različnih zainteresiranih strani;

(d) storitvene določbe, ki opisujejo različne ravni storitev in njihovo vsebino za aplikacije in storitve ITS.

5. Brez poseganja v postopke na podlagi Direktive 98/34/ES se v specifikacijah po potrebi določijo pogoji, pod katerimi lahko države članice – po uradni obvestitvi Komisije – uvedejo dodatna pravila za opravljanje storitev ITS na vsem svojem ozemlju ali na delu tega ozemlja, če navedena pravila ne ovirajo medobratovalnosti.

6. Kadar je to ustrezno, specifikacije temeljijo na standardih iz člena 8.

V specifikacijah je po potrebi predpisano ugotavljanje skladnosti v skladu s Sklepom št. 768/2008/ES.

V specifikacijah se upoštevajo načela iz Priloge II.

7. Komisija pred sprejetjem specifikacij opravi oceno učinka, vključno z analizo stroškov in koristi.“

7. Člen 7 Direktive 2010/40, naslovljen „Delegirani akti“, določa:

„1. Komisija lahko sprejme delegirane akte v skladu s členom 290 [PDEU] glede specifikacij. Komisija pri sprejemanju takšnih delegiranih aktov upošteva zadevne določbe te direktive, zlasti pa člen 6 ter Prilogo II.

2. Za vsakega od prednostnih ukrepov se sprejme ločen delegiran akt.

[…]“

B – Delegirana uredba št. 885/2013

8. Delegirana uredba št. 885/2013 v skladu s členom 1 „določa specifikacije, potrebne za zagotovitev združljivosti, interoperabilnosti in kontinuitete uvajanja in operativne uporabe storitev obveščanja glede varnih in varovanih parkirišč za tovornjake in komercialna vozila na ravni Unije v skladu z Direktivo [2010/40]“.

9. Člen 3 Delegirane uredbe št. 885/2013 v zvezi z zahtevami za zagotavljanje storitev obveščanja določa:

„1. Države članice določijo območja, na katerih prometne in varnostne razmere zahtevajo uvedbo storitev obveščanja glede varnih in varovanih parkirišč.

Prav tako določijo prednostna območja, na katerih bodo zagotovljene dinamične informacije.

2. Zagotavljanje storitev obveščanja je skladno z zahtevami iz členov od 4 do 7.“

10. Člen 8 Delegirane uredbe št. 885/2013, naslovljen „Ocena skladnosti z zahtevami“, določa:

„1. Države članice imenujejo nacionalno službo, pristojno za ugotavljanje, ali ponudniki storitev, upravljavci parkirišč in upravljavci cest izpolnjujejo zahteve iz členov od 4 do 7. Ta služba je nepristranska in neodvisna od navedenih akterjev.

Dve ali več držav članic lahko imenuje skupno regionalno službo, pristojno za ocenjevanje skladnosti z navedenimi zahtevami na njihovem ozemlju.

Države članice imenovano službo sporočijo Komisiji.

2. Vsi ponudniki storitev imenovanim službam predložijo izjavo o njihovi skladnosti z zahtevami iz členov od 4 do 7.

[…]

3. Imenovane službe naključno preverijo točnost izjav več javnih in zasebnih ponudnikov storitev in upravljavcev parkirišč ter zahtevajo dokaze o skladnosti z zahtevami iz členov od 4 do 7.

Kakovost storitev se lahko oceni tudi s pripombami uporabnikov.

Vsako leto imenovane službe ustreznim nacionalnim organom poročajo o predloženih izjavah in rezultatih naključnih pregledov.“

C – Delegirana uredba št. 886/2013

11. Člen 1 Delegirane uredbe št. 886/2013 „določa specifikacije, potrebne za zagotovitev združljivosti, interoperabilnosti in kontinuitete pri uvajanju in operativni uporabi podatkov in postopkov za, po možnosti, brezplačno zagotavljanje osnovnih splošnih informacij v zvezi z varnostjo v cestnem prometu uporabnikom na ravni Unije v skladu z Direktivo [2010/40]“.

12. Člen 5 Delegirane uredbe št. 886/2013, naslovljen „Ocena skladnosti z zahtevami“, določa:

„1. Države članice določijo odseke vseevropskega cestnega omrežja, kjer promet in varnostne razmere zahtevajo uvajanje storitev zagotavljanja osnovnih splošnih informacij v zvezi z varnostjo v cestnem prometu.

Te cestne odseke sporočijo Komisiji.

2. Zagotavljanje informacijskih storitev je skladno z zahtevami iz členov od 6 do 8.“

13. Člen 9 Delegirane uredbe št. 886/2013, naslovljen „Ocena skladnosti z zahtevami“, določa:

„1. Države članice imenujejo nepristransko in neodvisno nacionalno službo, pristojno za oceno skladnosti javnih in zasebnih upravljavcev cest, ponudnikov storitev in postaj, namenjenih prometnim informacijam, z zahtevami iz členov od 3 do 8. Dve ali več držav članic lahko imenuje skupno službo, pristojno za oceno skladnosti s temi zahtevami na njihovem ozemlju.

Države članice o nacionalnih organih obvestijo Komisijo.

2. Javni in zasebni upravljavci cest, ponudniki storitev in postaje, namenjene prometnim informacijam, imenovanim nacionalnim službam predložijo podrobnosti o informacijah in opis informacijskih storitev, ki jih zagotavljajo, ter predložijo izjavo o skladnosti z zahtevami iz členov od 3 do 8.

[…]

3. Imenovane nacionalne službe naključno preverijo točnost izjav več javnih in zasebnih upravljavcev cest, ponudnikov storitev in postaj, namenjenih prometnim informacijam, ter zahtevajo dokazila o skladnosti z zahtevami iz členov od 3 do 8.

Vsako leto imenovane nacionalne službe nacionalnim organom poročajo o predloženih izjavah in o rezultatih naključnih pregledov.“

III – Izpodbijana sodba

14. Češka republika je 12. decembra 2013 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbi, s katerima je predlagala razglasitev ničnosti spornih uredb.

15. Češka republika je v podporo tema ničnostnima tožbama navedla tri tožbene razloge. Prvi tožbeni razlog se je nanašal na kršitev člena 7(1) Direktive 2010/40 v povezavi s členom 5(1) in členom 6 te direktive, saj naj bi Komisija s sprejetjem spornih uredb prekoračila meje pooblastila iz teh določb. Drugi tožbeni razlog se je nanašal na kršitev člena 290 PDEU, ker naj bi Komisija s sprejetjem spornih uredb prekoračila meje svoje pristojnosti za sprejemanje delegiranih nezakonodajnih aktov, ki ji je podeljena s tem členom. Tretji tožbeni razlog se je nanašal na kršitev člena 13(2) PEU, saj naj bi Komisija s sprejetjem spornih uredb prekoračila meje pristojnosti, ki jih ima na podlagi Pogodb.

16. Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi zavrnilo vse navedene tožbene razloge, zato je tožbi tudi v celoti zavrnilo.

IV – Predlogi strank pred Sodiščem

17. Primarno, Češka republika Sodišču predlaga, naj:

– razveljavi izpodbijano sodbo;

– sporni uredbi v celoti razglasi za nični in

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

18. Podredno, Češka republika Sodišču predlaga, naj:

– razveljavi izpodbijano sodbo;

– razglasi ničnost členov 3(1), 8 in 9(1)(a) Delegirane uredbe št. 885/2013 ter členov 5(1), 9 in 10(1)(a) Delegirane uredbe št. 886/2013 ter

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

19. Komisija Sodišču predlaga, naj:

– pritožbo zavrne in

– Češki republiki naloži plačilo stroškov.

V – Analiza

20. Češka republika v podporo pritožbi navaja tri pritožbene razloge, ki jih bom zaporedoma preučil v nadaljevanju.

A – Prvi pritožbeni razlog: kršitev načela pravne varnosti

21. S prvim pritožbenim razlogom Češka republika trdi, da je Splošno sodišče kršilo načelo pravne varnosti, ker je v točkah od 39 do 43 izpodbijane sodbe menilo, da s spornima uredbama ni določena obveznost za države članice, da na svojem ozemlju uvedejo aplikacije in storitve ITS.

22. Te točke izpodbijane sodbe se nanašajo na preučitev, ki jo je Splošno sodišče opravilo v zvezi s prvim delom prvega razloga za razglasitev ničnosti, ki ga je navedla Češka republika. Ta je trdila, da je Komisija prekoračila meje pooblastila, podeljenega z Direktivo 2010/40, ker je v spornih uredbah naložila obveznost uvajanja aplikacij in storitev ITS, čeprav je s členom 5(1) te direktive državam članicam podeljena pristojnost, da same odločijo o takem uvajanju. Splošno sodišče je ta del tožbenega razloga zavrnilo z obrazložitvijo, da v nasprotju s trditvijo Češke republike s spornima uredbama ni naložena taka obveznost uvajanja.

23. Češka republika navaja sodno prakso Sodišča, v skladu s katero načelo pravne varnosti zahteva, da so pravna pravila Unije jasna, natančna in imajo predvidljive učinke, da se lahko zadevne osebe orientirajo v položajih in pravnih razmerjih, ki izhajajo iz pravnega reda Unije.[6]

24. Navedla je tri trditve, s katerimi je želela dokazati obstoj kršitve tega načela v točkah od 39 do 43 izpodbijane sodbe.

25. Na prvem mestu, iz spornih uredb naj bi izhajalo, da ju je treba – v nasprotju z razsodbo Splošnega sodišča – uporabiti v vseh državah članicah. Zlasti naj bi ti uredbi vsebovali klasično določbo v zvezi z obvezno naravo vseh njunih elementov in njuno neposredno uporabo v vseh državah članicah. Poleg tega naj bi bilo v obrazložitvenem memorandumu Komisije k tema uredbama[7] navedeno, da želi Komisija naložiti obveznost uvajanja aplikacij in storitev ITS v vseh državah članicah. Torej naj bi bil sklep Splošnega sodišča, da se sporni uredbi ne uporabljata v državah članicah, v katerih take aplikacije in storitve niso bile uvedene, v nasprotju z njunim besedilom in namero Komisije ob njunem sprejetju.

26. Menim, da je treba to trditev zavrniti kot neutemeljeno. Prvič, kot poudarja Komisija, sporni uredbi ne vsebujeta nobene določbe, s katero bi bila izrecno vzpostavljena taka obveznost uvajanja.

27. Drugič, iz člena 1 obeh navedenih uredb in člena 5(1) Direktive 2010/40 je mogoče izpeljati, da se ti uredbi v državi članici uporabljata le, če se je ta odločila za uvajanje aplikacij ali storitev ITS.

28. V obeh navedenih uredbah je namreč v členu 1 pojasnjeno, da vsaka od njiju določa nekatere specifikacije „v skladu z Direktivo [2010/40]“. Člen 5(1) te direktive pa določa, da se z obveznostjo držav članic, da sprejmejo potrebne ukrepe za uporabo specifikacij, ki jih sprejme Komisija, „ne posega v pravico posamezne države članice, da sama odloči o uvajanju […] aplikacij in storitev [ITS] na svojem ozemlju“.

6 Sodba z dne 12. februarja 2015, Parlament/Svet (C-48/14, EU:C:2015:91, točka 45 in navedena sodna praksa).

7 Obrazložitveni memorandum Komisije z dne 15. maja 2013 k Delegirani uredbi št. 885/2013, [C(2013) 2549 final], in Obrazložitveni memorandum Komisije z dne 15. maja 2013 k Delegirani uredbi št. 886/2013, [C(2013) 2550 final].

29. Iz povezane razlage teh določb izhaja, da so s spornima uredbama določene nekatere specifikacije, ne da bi bila s tem omajana pravica vsake posamezne države članice, da odloči o uvajanju aplikacij in storitev ITS na svojem ozemlju. Naj še dodam, da ti uredbi, kot je navedlo Splošno sodišče v točki 40 izpodbijane sodbe, dopolnjujeta Direktivo 2010/40, in kot je prav tako upravičeno poudarilo Splošno sodišče v točki 41 te sodbe, ne vsebujeta nobene določbe, s katero bi bil spremenjen obseg člena 5(1) te direktive.

30. Menim, da ni treba preučiti obrazložitvenih memorandumov k spornima uredbama, saj vsebina zgoraj navedenih določb nedvoumno izhaja iz njihovega besedila.

31. Naj podredno kljub temu pripomnim, da ta obrazložitvena memoranduma vsebujeta primerjavo med več scenariji, ki vključujejo uvajanje aplikacij in storitev ITS v nekaterih ali v vseh državah članicah. Drži sicer, da je Komisija v vsakem od navedenih obrazložitvenih memorandumov ob koncu primerjalne analize stroškov in prednosti teh scenarijev menila, da bi bila najboljša možnost uvajanje v vseh državah članicah. Vendar kljub temu nič ne kaže na to, da bi bil ta scenarij tisti, ki se dejansko izvaja v predlogih uredb, ki jih je predstavila Komisija. Tako je v obrazložitvenem memorandumu k Delegirani uredbi št. 886/2013 pojasnjeno, da je v „Direktivi [2010/40] […] opredeljenih šest prednostnih ukrepov za sprejetje specifikacij in *po potrebi* njihov obvezni razvoj“.[8] Menim, da to pojasnilo kaže na to, da Komisija ob sprejetju te uredbe ni želela naložiti obveznosti uvajanja.

32. Torej menim, da iz obrazložitvenih memorandumov k spornima uredbama ni mogoče izpeljati namere Komisije, da s sprejetjem teh uredb državam članicam naloži obveznost uvajanja.

33. Iz navedenega izhaja, da Splošno sodišče nikakor ni napačno uporabilo prava, ker je v točkah od 39 do 43 izpodbijane sodbe menilo, da s spornima uredbama državam članicam ni naložena obveznost uvajanja aplikacij ali storitev ITS.

34. Na drugem mestu, Češka republika graja točko 40 izpodbijane sodbe, ker naj bi Splošno sodišče v njej napačno presodilo, da v spornih uredbah ni bilo treba izrecno navesti, da se ne uporabljata v nekaterih državah članicah, saj naj bi ta neuporaba izhajala iz Direktive 2010/40. Splošno sodišče naj bi s tem menilo, da se o uporabi delegiranih aktov ne odloči na podlagi njihovega besedila, temveč je treba to storiti na podlagi razlage temeljnega zakonodajnega akta.

35. Češka republika dodaja, da izrecne vsebine delegiranega akta, ki je v nasprotju s temeljnim zakonodajnim aktom, ni mogoče popraviti z razlago delegiranega akta v skladu s temeljnim zakonodajnim aktom. Taka skladna razlaga naj bi bila mogoča le, ko ni *contra legem*, ko torej pravno besedilo nižje ravni omogoča tako razlago.

36. Menim, da Splošno sodišče v točki 40 izpodbijane sodbe ni nikakor napačno uporabilo prava, ker je menilo, da je treba sporni uredbi razlagati ob upoštevanju temeljnega akta, tj. Direktive 2010/40. Ta metoda po mojem mnenju izhaja iz odnosov med temeljnim zakonodajnim aktom, ki določa zlasti bistvene elemente pravnega okvira, in delegiranim aktom, s katerim lahko Komisija na podlagi člena 290 PDEU dopolnjuje ali spreminja nekatere nebistvene elemente tega zakonodajnega akta. V zvezi s tem je imelo Sodišče že priložnost pojasniti, da se prenos delegiranega pooblastila nanaša na sprejetje pravil, ki spadajo pod uredbeni okvir, kakor ga opredeljuje temeljni zakonodajni akt.[9] Če ponazorim, v okviru obravnavane zadeve je očitno, da je treba pojem „specifikacija“, uporabljen v spornih uredbah, razlagati v skladu z opredelitvijo tega pojma iz člena 4, točka 17, Direktive 2010/40.[10]

8 Obrazložitveni memorandum Komisije z dne 15. maja 2013 k Delegirani uredbi št. 886/2013, [C(2013) 2550 final, str. 3] (moj poudarek).

9 Sodba z dne 17. marca 2016, Parlament/Komisija (C-286/14, EU:C:2016:183, točka 30 in navedena sodna praksa).

10 Sodišče je tako razlago ob upoštevanju osnovnega akta opravilo denimo v sodbi z dne 3. aprila 2014, Rätzke (C-319/13, EU:C:2014:210, točki 33 in 34).

37. Poleg tega Splošno sodišče spornih uredb ni razlagalo *contra legem*, saj iz nobene od njunih upoštevnih določb ni mogoče izpeljati, da bi bila s tema uredbama državam članicam naložena obveznost uvajanja aplikacij ali storitev ITS. [11]

38. Na tretjem mestu, Češka republika trdi, da so z izpodbijano sodbo države članice pri uporabi delegiranega akta postavljene v negotov pravni položaj, saj se pri opredelitvi določb, ki se uporabljajo zanje, in obveznosti, ki izhajajo iz njih, ne morejo zanesti na izrecne določbe tega akta. V praksi naj bi bile države članice tako prisiljene vložiti ničnostno tožbo v roku, določenem v členu 263 PDEU, če iz določb delegiranega akta izhaja, da njegovo področje uporabe presega področje uporabe, določeno s temeljnim zakonodajnim aktom. V primeru nevložitve take ničnostne tožbe bi namreč države članice izgubile možnost uveljavljanja nezakonitosti delegiranega akta, če bi Komisija začela postopek zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 258 PDEU. [12]

39. Tudi to trditev je treba zavrniti, saj znova temelji na napačni predpostavki, da je z določbami spornih uredb državam članicam naložena obveznost uvajanja, kar bi bilo v nasprotju s členom 5(1) Direktive 2010/40. [13]

40. Naj k temu dodam, da je v pristojnosti držav članic, da presodijo, ali področje uporabe delegiranega akta presega tisto, kar določa temeljni zakonodajni akt, in da po potrebi vložijo ničnostno tožbo v roku, določenem s členom 263 PDEU. Te omejitve, ki je posledica ureditve pravnih sredstev pred sodiščem Unije, ni mogoče obravnavati kot kršitev načela pravne varnosti, kot ga razlaga Sodišče. [14]

41. Ker Češka republika ni navedla nobene druge trditve, katere namen bi bil dokazati obstoj kršitve načela pravne varnosti, je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

B – Drugi pritožbeni razlog: kršitev člena 13(2) PEU v povezavi s členom 290 PDEU

42. Z drugim pritožbenim razlogom Češka republika trdi, da je Splošno sodišče kršilo člen 13(2) PEU in člen 290 PDEU, ker je v točki 63 izpodbijane sodbe odločilo, da Komisije ob sprejemanju delegiranih aktov ne omejuje izrecni obseg pooblastila, kot je določeno s temeljnim zakonodajnim aktom.

43. Zaradi te domnevne napačne uporabe prava naj ne bi bila veljavna preučitev iz točk od 45 do 63 izpodbijane sodbe v zvezi z drugim delom prvega razloga za razglasitev ničnosti, v kateri je Splošno sodišče menilo, da Komisija ni presegla pristojnosti, ki so ji podeljene z Direktivo 2010/40, ker je državam članicam naložila, da morajo imenovati nepristransko in neodvisno nacionalno službo za nadzor nad spoštovanjem zahtev, določenih s spornima uredbama.

44. Češka republika meni, da je pooblastilo, podeljeno Komisiji s členom 290 PDEU, da sprejema splošne nezakonodajne akte, izjema od splošnega pravila, določenega v členu 13(2) PEU, zato bi ga bilo treba razlagati ozko. Po drugi strani Komisija meni, da možnost, da se ji podeli delegirana pristojnost, ni izjema, ki jo je treba razlagati ozko, ampak možnost na ustavni ravni, ki jo ponuja zakonodajalec s členom 290 PDEU.

45. Vendar za zavrnitev vseh petih trditev Češke republike v podporo drugemu pritožbenemu razlogu ni treba odločiti o navedenem teoretičnem vprašanju.

11 Glej točke od 26 do 30 teh sklepnih predlogov.

12 Sodba z dne 18. oktobra 2012, Komisija/Češka republika (C-37/11, EU:C:2012:640, točke od 46 do 48).

13 Glej točke od 26 do 29 teh sklepnih predlogov.

14 Glej točko 23 teh sklepnih predlogov.

46. Na prvem mestu, Splošno sodišče naj bi v točki 58 izpodbijane sodbe napačno menilo, da pooblastilo, podeljeno Komisiji za sprejemanje delegiranih aktov, ni omejeno na vidike, izrecno navedene v členu 6 Direktive 2010/40, temveč da se lahko nanaša tudi na izvrševanje katere koli druge določbe Direktive. Po mnenju Češke republike bi bilo treba pooblastilo iz člena 6(1) Direktive 2010/40 razlagati ozko, in sicer v smislu, da je omejeno na vrste določb, naštete v členu 6(4) te direktive.

47. Naj v zvezi s tem poudarim, da pooblastilo, podeljeno Komisiji, ne temelji na členu 6 Direktive 2010/40, ampak na členu 7 te direktive. Na podlagi zadnjenavedenega člena Komisija pri sprejemanju delegiranih aktov „upošteva zadevne določbe te direktive, zlasti pa člen 6 ter Prilogo II“. Torej je Splošno sodišče upravičeno menilo, da pooblastilo, podeljeno Komisiji, ni omejeno na vidike, izrecno navedene v členu 6 navedene direktive.

48. Vsekakor moram dodati, da je s členom 6(4)(c) Direktive 2010/40 Komisiji zagotovljena zadostna pravna podlaga za to, da državam članicam naloži imenovanje nadzorne službe, in sicer iz razlogov, navedenih v točkah od 58 do 65 teh sklepnih predlogov. Torej bi bilo brezpredmetno trditi, da je Splošno sodišče v zvezi s tem domnevno napačno uporabilo pravo, saj je Komisija pristojna za naložitev imenovanja nacionalne nadzorne službe, tudi če je treba njeno pooblastilo omejiti na vidike, izrecno navedene v členu 6(4) Direktive 2010/40. [15]

49. Na drugem mestu, Češka republika trdi, da je Splošno sodišče v točki 63 izpodbijane sodbe napačno menilo, da lahko Komisija sprejme pravila zunaj okvira podeljenega pooblastila, če meni, da je to potrebno. Češka republika meni, da je treba pristojnost, podeljeno Komisiji, omejiti na tisto, kar je zakonodajalec Unije obravnaval kot potrebno, ko je določil pooblastilo Komisije v temeljnem zakonodajnem aktu.

50. Stranki sta se na obravnavi izrekli tudi o možnosti, da je Splošno sodišče v točki 63 izpodbijane sodbe napačno odločilo, da spada potreba po imenovanju nacionalnih nadzornih služb na področje uporabe t. i. „subjektivne“ diskrecijske pravice Komisije.

51. Zato menim, da je treba preučitev navedene druge trditve razdeliti na dva dela, od katerih se prvi nanaša na podelitev morebitne subjektivne diskrecijske pravice Komisiji, drugi pa na morebitno prekoračitev meja prenosa pristojnosti, določenega z Direktivo 2010/40.

52. Prvič, ne morem se strinjati s trditvijo, da je Splošno sodišče v točki 63 izpodbijane sodbe Komisiji priznalo obstoj subjektivne diskrecijske pravice.

53. Ne zdi se mi sporno, da je treba o vprašanju, ali je Komisija morda prekoračila nase prenesene pristojnosti, presoditi objektivno na podlagi določb, ki urejajo prenos pristojnosti v temeljnem zakonodajnem aktu. Člen 290(1), drugi stavek, PDEU določa, da se v zakonodajnih aktih izrecno opredelijo cilji, vsebina, področje uporabe in trajanje pooblastila. Dalje, člen 290(2), prvi stavek, PDEU določa, da se z zakonodajnimi akti izrecno opredelijo pogoji, ki veljajo za pooblastilo. [16]

54. Tako je Komisija upravičeno navedla, da ima pri izvajanju prenesenih pristojnosti večjo ali manjšo diskrecijsko pravico glede na to, kaj v zvezi s tem v tem aktu določi zakonodajalec, pri čemer pa lahko prenos pristojnosti zadeva zgolj nebistvene elemente temeljnega zakonodajnega akta. Menim, da je taka razlaga člena 290 PDEU potrjena v točki 32 sodbe z dne 16. julija 2015, Komisija/Parlament in Svet,

15 V skladu z ustaljeno sodno prakso je napačna uporaba prava brezpredmetna, če se nanaša na razloge, katerih razveljavitev ne bi mogla povzročiti razveljavitve izpodbijane sodbe. Glej v tem smislu sodbe z dne 24. oktobra 2002, Aéroports de Paris/Komisija (C-82/01 P, EU:C:2002:617, točki 41 in 67 ter navedena sodna praksa); z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija (C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točka 148 in navedena sodna praksa), in z dne 9. julija 2015, InnoLux/Komisija (C-231/14 P, EU:C:2015:451, točka 83).

16 Glej v zvezi s tem sodbo z dne 17. marca 2016, Parlament/Komisija (C-286/14, EU:C:2016:183, točki 30 in 31).

v kateri je Sodišče odločilo, da zakonitost odločitve zakonodajalca Unije, da na Komisijo prenese pristojnost, ni odvisna od obstoja ali obsega diskrecijske pravice, ki ji je podeljena, temveč zgolj od odgovora na vprašanje, ali se akti, ki jih mora ta institucija sprejeti, uporabljajo splošno in ali dopolnjujejo oziroma spreminjajo nebistvene elemente zakonodajnega akta.[17]

55. Splošno sodišče je v točkah od 50 do 60 izpodbijane sodbe opravilo prav objektivno presojo. Prav na podlagi preučitve upoštevnih določb Direktive 2010/40, še zlasti člena 4, točka 17, členov od 5 do 7 in Priloge II, je Splošno sodišče v točki 62 te sodbe menilo, da je Komisija pristojna za to, da v spornih uredbah vzpostavi postopek ocene skladnosti z zahtevami, tako da državam članicam, ki morajo zagotoviti uporabo specifikacij, naloži imenovanje službe, zadolžene za nadzor nad tem, ali jih gospodarski subjekti upoštevajo.

56. Prav tako brez napake je nato Splošno sodišče v točki 63 izpodbijane sodbe še odločilo, da izrecno pooblastilo ni potrebno in da zadostuje, da je Komisija, ki razpolaga z diskrecijsko pravico, *kakršna objektivno izhaja iz zgoraj navedenih določb Direktive 2010/40*, menila, da je imenovanje take službe potrebno, da se zagotovi uresničitev ciljev združljivosti, medobratovalnosti in kontinuitete. Povedano drugače – in kot je trdila Komisija na obravnavi – ta institucija je izbrala med več možnostmi, ki so ji bile na voljo znotraj okvira, določenega z Direktivo 2010/40, še zlasti z načeli, izoblikovanimi v Prilogi II k tej direktivi.

57. Z drugimi besedami, točke 63 izpodbijane sodbe ni mogoče presojati ločeno v smislu, da bi Splošno sodišče Komisiji priznalo subjektivno diskrecijsko pravico. Diskrecijska pravica Komisije, na katero se sklicuje Splošno sodišče, je objektivna, saj izhaja iz določb Direktive 2010/40, s katerimi je urejen prenos pristojnosti in katerih obseg je preučen v točkah od 50 do 62 te sodbe.

58. Drugič, po mojem mnenju je Splošno sodišče v točkah od 45 do 67 izpodbijane sodbe upravičeno menilo, da Komisija s sprejetjem člena 8(1) Delegirane uredbe št. 885/2013 in člena 9(1) Delegirane uredbe št. 886/2013, ki določata imenovanje nepristranske in neodvisne nacionalne nadzorne službe, ni prekoračila meja pristojnosti, ki so bile nanjo prenesene z Direktivo 2010/40.

59. Menim namreč, da je s členom 6(4)(c) te direktive v povezavi s pooblastilom, določenim v členu 7(1) navedene direktive, Komisiji zagotovljena zadostna pravna podlaga za sprejetje teh dveh določb.

60. Na podlagi člena 6(4)(c) Direktive 2010/40 lahko specifikacija po potrebi in glede na področje, na katero se nanaša, vključuje „organizacijske določbe, ki opisujejo postopkovne obveznosti različnih zainteresiranih strani“.

61. Torej je treba preveriti, prvič, ali sta člen 8(1) Delegirane uredbe št. 885/2013 in člen 9(1) Delegirane uredbe št. 886/2013 „organizacijski določbi“, ter drugič, ali „opisujeta postopkovne obveznosti različnih zainteresiranih strani“.

62. Prvič, menim, da bi težko izpodbijali, da so določbe iz navedenih dveh členov „organizacijske“ narave, saj je z njimi organiziran postopek za oceno skladnosti z zahtevami, določenimi z vsako od spornih uredb.

63. Drugič, nič manj nesporna ni ugotovitev, da so s temi določbami vzpostavljene postopkovne obveznosti za „zainteresirane strani“.[18] Tako je s členom 8(2) Delegirane uredbe št. 885/2013 ponudnikom storitev naložena obveznost, da imenovanim službam predložijo izjavo o skladnosti z zahtevami iz členov od 4 do 7 te uredbe. S členom 9(2) Delegirane uredbe št. 886/2013 je

17 C-88/14, EU:C:2015:499.

18 Pojem zainteresirane strani v Direktivi 2010/40 ni opredeljen. Vendar so v uvodni izjavi 18 med glavnimi zainteresiranimi stranmi med drugim navedeni ponudniki storitev ITS, prevozniki in upravljavci objektov.

upravljavcem cest, ponudnikom storitev in postajam, namenjenim prometnim informacijam, naložena obveznost, da imenovanim službam predložijo podrobnosti o informacijah in opis informacijskih storitev, ki jih zagotavljajo. Te zainteresirane strani morajo prav tako predložiti izjavo o skladnosti z zahtevami iz členov od 3 do 8 te uredbe.

64. Obveznost imenovanja nepristranske in neodvisne nadzorne službe je treba presojati v tem kontekstu. Imenovanje take službe je namreč organizacijski element, neločljivo povezan z dobrim delovanjem ocenjevalnih postopkov, vzpostavljenih z zgoraj navedenimi določbami. Naloga teh služb je zlasti ta, da naključno preverjajo pravilnost izjav, ki jih predložijo zainteresirane strani, in zahtevajo dokaze o skladnosti z zahtevami, določenimi s spornima uredbama, ter da pristojnim nacionalnim organom poročajo o predloženih izjavah in rezultatih naključnih pregledov.[19] Naj zaradi izčrpnosti še dodam, da je po mojem mnenju imenovanje take službe skladno z načeli, vzpostavljenimi v Prilogi II k Direktivi 2010/40, še zlasti z načeloma učinkovitosti in sorazmernosti.

65. Torej menim, da člen 8 Delegirane uredbe št. 885/2013 in člen 9 Delegirane uredbe št. 886/2013 predpisujta „organizacijske določbe, ki opisujejo postopkovne obveznosti različnih zainteresiranih strani," v smislu člena 6(4)(c) Direktive 2010/40, kar zajema tudi obveznost imenovanja nepristranske in neodvisne nadzorne službe, določeno v odstavku 1 teh členov.

66. Podredno – če bi bilo treba šteti, da s členom 6(4)(c) Direktive 2010/40 Komisiji ni zagotovljena zadostna pravna podlaga za sprejetje zgoraj navedenih določb – menim, da tako pravno podlago zagotavljata člen 4, točka 17, in člen 6(1) te direktive v povezavi s pooblastilom iz člena 7(1) navedene direktive.

67. Člen 4, točka 17, Direktive 2010/40 namreč opredeljuje pojem specifikacija posebej široko kot „zavezujoč ukrep, ki vsebuje določbe o zahtevah, postopkih ali *kakršnih koli drugih relevantnih pravilih*" (moj poudarek). Poleg tega člen 6(1) te direktive določa, da Komisija sprejme specifikacije, potrebne za zagotovitev združljivosti, medobratovalnosti in kontinuitete pri uvajanju in operativni uporabi ITS za prednostne ukrepe. Naj še enkrat poudarim, da po mojem mnenju v členu 6(4) te direktive niso taksativno naštete vrste specifikacij, ki jih lahko sprejme Komisija.

68. Menim, da iz povezane razlage člena 4, točka 17, člena 6(1) in člena 7(1) Direktive 2010/40 izhaja, da je bila Komisija pooblaščena za naložitev imenovanja nepristranske in neodvisne nadzorne službe in tako za sprejetje člena 8(1) Delegirane uredbe št. 885/2013 in člena 9(1) Delegirane uredbe št. 886/2013.[20]

69. Iz navedenega izhaja, da je treba drugo trditev Češke republike zavrniti kot neutemeljeno.

70. Na tretjem mestu, Češka republika trdi, da se ugotovitve Splošnega sodišča iz točk od 47 do 49 izpodbijane sodbe v zvezi z diskrecijsko pravico, ki jo ima Komisija za dopolnitev zakonodaje na podlagi člena 290 PDEU, ne skladajo s sodbo z dne 16. julija 2015, Komisija/Parlament in Svet.[21]

71. Naj spomnim, da je Sodišče v točki 32 zadnjenavedene sodbe menilo, da za namene opredelitve, ali akt, ki ga mora sprejeti Komisija, spada na področje uporabe člena 290 PDEU ali člena 291 PDEU, ni mogoče upoštevati niti obstoja niti obsega diskrecijske pravice, podeljene Komisiji.[22]

19 Glej člen 8(3) Delegirane uredbe št. 885/2013 in člen 9(3) Delegirane uredbe št. 886/2013.

20 S členom 5(1) Direktive 2010/40 je državam članicam naložena obveznost, da sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se uporabijo specifikacije, ki jih sprejme Komisija v skladu s členom 6 te direktive. Glej točko 76 teh sklepnih predlogov.

21 C-88/14, EU:C:2015:499.

22 Glej točko 54 teh sklepnih predlogov.

72. Ob upoštevanju te sodne prakse menim, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je v točki 49 izpodbijane sodbe nakazalo, da ima Komisija, ko dopolnjuje zakonodajo na podlagi člena 290 PDEU, široko diskrecijsko pravico.

73. Vendar je ta napaka pri uporabi prava brezpredmetna, saj se nanaša na razloge, katerih razveljavitev ne bi mogla povzročiti razveljavitve izpodbijane sodbe.[23] Kot sem namreč navedel v točkah od 52 do 69 teh sklepnih predlogov, je Splošno sodišče v okviru preučitve drugega dela prvega razloga za razglasitev ničnosti opravilo objektivno presojo v zvezi s tem, ali je Komisija morda prekoračila pooblastilo, določeno z Direktivo 2010/40. Ta objektivna presoja, pri kateri ni bilo napačno uporabljeno pravo, pa je zadostovala za zavrnitev navedenega drugega dela tožbenega razloga.

74. Na četrtem mestu, Češka republika trdi, da je na podlagi člena 5(1) Direktive 2010/40 državam članicam – ne pa Komisiji – prepuščena izbira sredstev, ki jih je treba uporabiti za zagotovitev uporabe specifikacij. Tako naj pooblastila, podeljenega Komisiji za sprejetje delegiranih aktov, ne bi bilo mogoče razlagati tako, da bi poseglo v to pristojnost držav članic. K temu še dodaja, da je zakonodajalec Unije ta vidik obravnaval kot bistveni element, v zvezi s katerim torej ni mogoče sprejeti delegiranega akta v skladu s členom 290 PDEU.

75. Sprašujem se o dopustnosti te trditve, saj Češka republika ni natančno opredelila delov obrazložitve izpodbijane sodbe, ki jih izpodbija, kot se to zahteva s členom 169(2) Poslovnika Sodišča.

76. Vsekakor pa je ta trditev neutemeljena. S členom 5(1) Direktive 2010/40 je državam članicam namreč zgolj naložena obveznost, da sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se uporabijo specifikacije, ki jih sprejme Komisija v skladu s členom 6 te direktive. Kot pa sem pojasnil v točkah do 58 do 69 teh sklepnih predlogov, je Komisija pristojna za sprejetje postopkovnih specifikacij, kot sta člen 8 Delegirane uredbe št. 885/2013 in člen 9 Delegirane uredbe št. 886/2013, kar zajema tudi obveznost imenovanja nepristranske in neodvisne nadzorne službe. Torej morajo države članice na podlagi člena 5(1) Direktive 2010/40 sprejeti ukrepe, potrebne za upoštevanje teh specifikacij.

77. Na petem mestu, Češka republika trdi, da je Splošno sodišče v točkah 60 in 61 izpodbijane sodbe napačno menilo, da je s členoma 5(1) in 6(6) Direktive 2010/40 podkrepljena teza, da je Komisija pristojna za naložitev imenovanja nacionalne nadzorne službe.

78. Kar zadeva trditev v zvezi s kršitvijo člena 5(1) Direktive 2010/40, menim, da ni utemeljena iz razloga, navedenega v točki 76 teh sklepnih predlogov.

79. Češka republika poleg tega še trdi, da se člen 6(6) te direktive nanaša zgolj na oceno skladnosti v skladu s Sklepom št. 768/2008/ES[24] in da nobena od določb spornih uredb ne določa take ocene.

80. Menim, da je ta trditev utemeljena. Ta sklep namreč v členu 2 določa skupni okvir splošnih načel in referenčne določbe za pripravo zakonodaje Unije, ki usklajuje pogoje za trženje proizvodov. Sporni uredbi pa se ne nanašata na trženje proizvodov. Torej je Splošno sodišče v točki 61 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, ker je nakazalo, da je s členom 6(6) Direktive 2010/40 podkrepljena teza, da je Komisija pristojna za naložitev imenovanja nacionalne nadzorne službe, kot je tista iz člena 8 Delegirane uredbe št. 885/2013 in člena 9 Delegirane uredbe št. 886/2013.

81. Vendar je ta napačna uporaba prava brezpredmetna iz razlogov, navedenih v točki 73 teh sklepnih predlogov.

82. Iz navedenega izhaja, da je treba drugi pritožbeni razlog Češke republike zavrniti kot neutemeljen.

23 Glej sodno prakso, navedeno v opombi 15 teh sklepnih predlogov.

24 Sklep Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. julija 2008 o skupnem okviru za trženje proizvodov in razveljavitvi Sklepa Sveta 93/465/EGS (UL 2008, L 218, str. 82).

C – Tretji pritožbeni razlog: postopkovne napake, ki naj bi jih storilo Splošno sodišče

83. S tretjim in zadnjim pritožbenim razlogom Češka republika trdi, da je Splošno sodišče storilo postopkovne napake, ker je izkrivilo nekatere trditve, ki jih je navedla, ali jih ni obravnavalo.

84. Na prvem mestu, Splošno sodišče naj bi v točki 39 izpodbijane sodbe napačno ugotovilo, da sta se Češka republika in Komisija strinjali o tem, da se določbe spornih uredb ne uporabljajo, če se država članica ni odločila za uvajanje aplikacij in storitev ITS na svojem ozemlju. Češka republika poudarja, da je v repliki, vloženi pri Splošnem sodišču, navedla, da ji taka razlaga teh uredb ustreza, vendar v njiju ne najde nobene podkrepitve v zvezi s tem.

85. Kot je navedla Komisija, je treba to trditev zavrniti, ker temelji na napačni razlagi točke 39 izpodbijane sodbe. Splošno sodišče je namreč ugotovilo, da se stranki strinjata o razlagi Direktive 2010/40, po kateri se sporni uredbi v primeru neobstoja uvajanja ne uporabljata, ne pa o razlagi samih spornih uredb.

86. Naj poleg tega pripomnim, da je Splošno sodišče v točkah od 35 do 44 izpodbijane sodbe podrobno preučilo in zavrnilo trditev Češke republike, da je s spornima uredbama naložena obveznost uvajanja. Torej ta trditev ni utemeljena.

87. Na drugem mestu, Splošno sodišče naj ne bi obravnavalo trditve Češke republike, da je Komisija v obrazložitvenih memorandumih k spornima uredbama izrecno navedla, da namerava v vseh državah članicah naložiti obveznost uvajanja aplikacij in storitev ITS.

88. V skladu z ustaljeno sodno prakso Splošno sodišče z obveznostjo obrazložitve sodb (na podlagi členov 36 in 53, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije) ni zavezano k natančni obrazložitvi, ki bi izčrpno in drugemu za drugim sledila vsem razlogovanjem strank v sporu. Obrazložitev je torej lahko implicitna, če zadevnim osebam omogoča, da se seznanijo z razlogi, iz katerih so bili sprejeti zadevni ukrepi, Sodišču pa, da ima dovolj elementov za nadzor v okviru pritožbe.[25]

89. Splošno sodišče je v točkah od 35 do 44 izpodbijane sodbe jasno navedlo razloge, iz katerih je menilo, da z – zavezujočimi – določbami spornih uredb državam članicam ni naložena obveznost uvajanja, zato je izpolnilo obveznost obrazložitve. Torej je lahko upravičeno menilo, da mu ni treba pojasniti razlogov, iz katerih ta sklep izhaja tudi iz – nezavezujoče – vsebine obrazložitvenih memorandumov.[26]

90. Na tretjem mestu, Splošno sodišče naj – zlasti v okviru presoje drugega razloga za razglasitev ničnosti v točkah od 69 do 75 izpodbijane sodbe – ne bi obravnavalo trditve Češke republike, da je organizacija nadzorne dejavnosti na nacionalni ravni načeloma bistveni element, katerega ureditev zato ne more biti prepuščena Komisiji na podlagi člena 290 PDEU.

91. Menim, da je Splošno sodišče to trditev preučilo v točkah 72 in 73 izpodbijane sodbe, v katerih je menilo, da Komisija s sprejetjem člena 8(1) Delegirane uredbe št. 885/2013 in člena 9(1) Delegirane uredbe št. 886/201 ni presegla pooblastila, ki ji je podeljeno z Direktivo 2010/40, in da ni dopolnila ali spremenila katerega od bistvenih elementov te direktive.

92. Iz navedenega izhaja, da je treba tretji pritožbeni razlog Češke republike zavrniti kot neutemeljen.

93. Zato je treba pritožbo v celoti zavrniti kot neutemeljeno. Poleg tega je treba v skladu s predlogom Komisije Češki republiki naložiti plačilo stroškov.

25 Sodbi z dne 27. oktobra 2011, Avstrija/Scheucher-Fleisch in drugi (C-47/10 P, EU:C:2011:698, točka 104 in navedena sodna praksa), in z dne 8. marca 2016, Grčija/Komisija (C-431/14 P, EU:C:2016:145, točka 38 in navedena sodna praksa).

26 Glej v zvezi s tem točki 31 in 32 teh sklepnih predlogov.

VI – Predlog

94. Ob upoštevanju zgoraj navedenega Sodišču predlagam, naj:

– pritožbo zavrne in

– Češki republiki naloži plačilo stroškov.